

Kratochvíle s koronavirem v Itálii

Jiří Kostlár

***Kratochvíle
s koronavirem
v Itálii***

Jiří Kostúr

Nakladatelství Jiří Kostúr (jiri.kostur@seznam.cz)

© Jiří Kostúr, 2020
Fotografie: Jiří Kostúr

ISBN: 978-80-88139-33-1 (PDF)
ISBN: 978-80-88139-34-8(EPUB)
ISBN: 978-80-88139-35-5(MOBI)

Bibliografie Jiřího Kostůra (1942):

Roční doby (přírodní lyrika), Severočeské nakladatelství, 1973.

Satori v Praze (autobiografické povídky), Pragma, 1993, rozebráno.

Lesní hovory (přírodní lyrika), Torst, 2000, rozebráno.

Toulavý kopyta (cestopis o putování s koněm po Šumavě a Vysočině, vlastní vydání, 2006.

Vidět sekvoje, a zemřít...(cestopis z amerického Jihozápadu), Akcent, 2008.

Baráky – souostroví svobody (se spoluautorem Františkem Stárkem Čuňasem kniha rozhovorů s aktéry undergroundových komun z komunistické doby), Pulchra, 2010, rozebráno.

Je zastoupen v **Antologii české poezie I. díl (1966-2006)**, Dybbuk, 2009 a v antologii **Chlévská lyrika (aneb zvířata nám odcházejí ze života)**, Sursum, 2010.

Časopis **Revolver** revui č. 83, 2011 otiskl kratší výběr ze sbírky **milostné poezie Stařec a láska**. V literární revui **Pandora** č. 24, 2012 vyšla ukázka z připravované knihy **Dobří práškač Švejek**, která vychází ze svazků **StB**, které byly na Jiřího Kostůra vedeny jako na nepřátelskou osobu a s nimiž se seznámil teprve po 23 letech, vlastní vydání, 2013. Tištěná kniha je už rozebrána a na jaře roku 2015 vyšla jako e-kniha.

Tančící derviš (cestopis o Turecku), e-kniha 2015.

Island-země v zrodu (cestopis o putování Islandem), e-kniha 2015.

Stařec a láska (troufalý milostný deník), milostná lyrika, e-kniha 2015.

Union Jack (cestopis o Anglii, Walesu, Skotsku a Irsku), e-kniha 2016.

Tři hároši v Pobaltí (cestopis o Litvě, Lotyšsku a Estonsku), e-kniha 2016.

Toulky Bosnou, Albánií a Řeckem (cestopis), e-kniha 2016.

Tři hároši na Sicílii (cestopis o Itálii), e-kniha 2017.

Tři hároši v Podněstří (cestopis o Rumunsku, Moldávii a Podněsterské Moldavské Republice), e-kniha 2017.

Ještě Evropou – Zámky na Loiře, Bretaň, Amsterdam, Hamburg, Skandinávie (cestopis), e-kniha 2017.

Povídky ze zadní kapsy – soubor povídek, e-kniha 2017

Drž ten volant oběma rukama – (cestopis o Korsice a Sardínii), e-kniha 2018.

Křížem krážem Zakavkazskem – *(cestopis o Gruzii, Arménii a Náhorním Karabachu)*, e-kniha 2019.

Dva kretění na Krétě – *Kosovo, Severní Makedonie, Řecko a Kréta*, *(cestopis)*, e-kniha 2020.

Obsah:

Prolog

28. srpna

29. srpna

30. srpna

31. srpna

1. září

2. září

3. září

4. září

5. září

6. září

7. září

8. září

9. září

10. září

11. září

12. září

13. září

14. září

15. září

16. září

17. září

18. září

19. září

20. září

21. září

22. září

23. září

24. září

Epilog

Prolog:

Letos to vypadalo, že kvůli koronaviru se pojedete do prčic, tedy aspoň já. Ke konci letní covidové pauzy se začal ten čínskej šmejd znovu rozmáhat nejen u nás, ale i v celé Evropě. S Mírou jsme měli pro letošek naplánované Tunisko, já byl po novém roce dokonce na alžírském velvyslanectví zjistit, jak je to s udělením víza, které je do Alžíru potřebné, ale s tou sviní SARS 2 jsme měli se severní Afrikou útrum.

V září, kdy každoročně už 11 let vyrážíme se Skaláky na naše cestovatelské kavalkády, mi naskočí věk na číslovku 78, tak jsem pro tu bestii koronu ideální sousto. Posranej strachy z ní nejsem, nicméně normální opatrnost je namístě. Doma, kde žiju sám na bývalé zemědělské usedlosti, je to O. K., projdu stodolou a jsem hned na loukách, za nimiž se zvedají kopce Chráněné krajinné oblasti Blanského lesa. Když Burešem a spol. byly nařízené povinně roušky i venku, tak jsem na to samozřejmě kašlal, přeci nebudu takovej tupec, že se budu bát, že nakazím sám sebe. Do krámu v pět kilometrů vzdálené Křemži jsem zkraje jezdil autem, ale pak jsem se vrátil k autobusu, kde mě „burešovka“ stojí 3 Kč. Jestli si ten agent Stb myslí, že ho budu za to volit jako většina natvrdelejch důchodců, tak je idiot. To je ale i tak!

Z Českých Budějovic do Prahy mě „burešovka“ stojí 42 Kč namísto standardního jízdného, které pro přítelkyni koštuje 172 Kč. Když jsou velikonoce nebo vánoční svátky, tak dobroděj České dráhy jí to osolí na 200 Kč. V době jarního covidu-19 jsem pro ni jezdil autem, což činím i teď při druhé vlně, aby v kupé, do kterého třeba přistoupí „svobodomyšlný“ blb bez roušky, nedošla k úhoně. Je o 15 let mladší, ale kandidátem na zatubované chroptění na ventilátoru už také je. Na Zahradním městě akorát přespím a ráno firčíme ke mně do Chmelné. To samé se děje nazpátek do Prahy, kde společně s přítelkyní bydlí její dcera, prodavačka v anglickém potravinovém supermarketu, a vnučka, gymnazistka na distanční výuce před maturitou v příštím roce. Prostě jsem posera!

Kam jsem letos nejel, tak to byly androšské festáky, které každoročně o prvním červencovém víkendu a posledním srpnovém pořádá spoucestovatel Míra Skalický, zvaný Skalák. Jeho přezdívka je opřena o slogan: stát na skále, tedy stát si za všech okolností na

svém. Za bolševika a víceméně pořád je té přezdívce práv. Také se cítí proto nejspíš i gerojem za korony a tak od třídenních festivalů neodstoupil. Zaštitil je paragrafem o svobodě shromažďování z listiny základních práv a svobod, což je v pořádku. V pořádku je též to, že i když je v důchodovém věku – je o deset let mladší, ale žádný důchod nepobírá, protože nesplňuje předepsaný počet odpracovaných let kvůli emigraci – že si v nepříjemné koronavirové době chce aspoň takhle přivydělat. Protože jsem nepřijel do Meziříčka vypít si dvě piva, které tam za jednoho festákového večera zkonзумuju, déle se tam většinou nevyskytuju, tak to mám u něho polepený. Stal jsem se připosránkem!

Při telefonickém rozhovoru mi navíc sdělil, že budu mít novou přezdívku: Rouška. Je to recipročně proto, že v cestopisech, co o našich cestách píšu, ho nazývám: Homolkou společně i s jeho ženou tzv. megerou Šárkou, jak ji nazývá, též Homolkovou ze mlejna, což je ten festákový Karlštejn, který Míra z něho přestavěl.

Teď už jsem na legračnější poloze, tak můžu prásknout, že mi Skalák ještě vyčítal, že měl pro mě připravenou spoustu map Tuniska a průvodců, které mi chtěl ukázat a cestu tam probrat. Sranda je, že už bylo známo, že do Tuniska můžou bez negativního testu jen organizovaní klienti cestovních kanceláří, kteří tam přiletí a hned jsou z letiště internováni do zamluvených hotelů, z nichž mimo hotelové pláže se nesmí nikam hnout. Individuální turisté, např. jako my se svými auty, kteří se dopraví do přístavu v tuniské metropoli trajektem, musí se prokázat negativním testem s platností pouze 72 hod., přičemž samotná plavba z nejbližšího přístavu v Civitavecchia v Itálii trvá 27 hod. a to nepočítám flák cesty po vlastní ose z Česka. Víc k tomu zaperlím až v cestopisném textu!

Přepravit se do Tuniska se musí tedy napřed jet auty do Itálie. Tahle země, která to s první vlnou covidové pandemie odskákala nejvíc ze všech zemí Evropy, na tom ke konci srpna byla nejlépe. Platil tam sice stále nouzový stav, ale v Česku se začal Wuchanský parchant znovu zvedat. I když mám kolem sebe pěkné přírodní prostředí, začal jsem se v poslední době cítit skoro jako vězeň. Jak už jsem zmínil, posledních 11 let křížuju se Skaláky celou Evropu, první tři roky se zúčastňoval i Čuňas, jinak František Stárek, já předtím jsem byl sám za sekvojemi na americkém Jihozápadě, projel jsem celou Skandinávii a i Island, a teď, do prdele, abych kvůli koronavirovému hnusu skejsnul na zadku v Česku!

My s našimi auty – Skaláci s jejich malovaným obytným Med'ourem, já s terénním vehiklem Jimny od firmy Suzuki – „travelujeme“ pokaždé v září. Jednak kvůli festákům v létě v Meziříčku a také že už není takový turistický nával jako o prázdninách. Ve svých autech spíme, prakticky žádné hospody a restaurace nenavštěvujeme, jen památky a cestovatelské zajímavosti. U moře se vyskytujeme většinou sami na odlehlých místech, které má v popisu práce převážně náš dvorní flekař: Míra. Takže covidové riziko by mělo být minimální. Že tedy vyrazím do Itálie aspoň na čtrnáct dní – Skalák furt nepouštěl ze zřetele Tunisko – jsem se rozhodl až v posledním týdnu. Řekl jsem si: „Když se vrátím nazpátek v zinkový rakvi (to je formulace přítelkyně, která jet nechtěla), tak ať aspoň ještě něco vidím!

Med'our

Jimny

K přezdívice: Rouška musím ještě dodat, že ta se změnila hned druhý den po srazu se Skaláky v Itálii na výraz: Mundíño. To podle Míry má být italsky ten hadr na hubě, kterému se korektně česky říká i: ústenka. Prča je, že Mundíño není vůbec žádná rouška, už v Itálii jsem viděl na informačních cedulích, že v italštině je to: mascherina.

Když jsem se vrátil ke konci září do Česka, tak jsem zjistil v italském kapesním slovníku a i na překladači Googlu, že žádné slovo: mundíño v italštině neexistuje. Potvrdila mi to i facebooková přítelkyně, která žije v Itálii. Géňa Skalák pochopitelně své Mundíño bránil vším možným způsobem, odvozoval ho např. od německého: mond, což jsou ústa, a tvrdil, že jsme to všude slyšeli po celé Itálii. Italská facebooková přítelkyně nakonec tu nekonečnou diskusi, ke které se přidali i jiní lingvisti, rozsekla tím, že slovo: mundíño se přeci jen používá v jižní Itálii. Ovšem pro naprosto jiný význam: podle Míry jsem tedy – sezonní pracovnice na rýžovém poli!

Mascherina Homolka Skalák

Megera Šárka je ale jiný kofr na rozdíl od jejího masherinového stydlína. Beze všeho si hned nasadila roušku pro fotku.

Nána, nový boxerský přírůstek do rodiny Homolků

*Sezonní pracovnice na rýžovém poli...
Foťák můžu obsluhovat jen já, má prasklý víčko prostoru pro
baterie. Abych měl nějakou svou fotku, fotím se v zrcadlech.*

28. srpna

Byl pátek, kdy měla ke mně přijet dcera Rút s rodinou na víkend před začátkem školního roku oplégra Filipa, který jde do základky druhé třídy. Tedy ne ke mně, ale k sobě, protože jsem jí stateček selského baroka z roku 1848 daroval.

Oni jedou se napřed podívat na dům druhé dcery Jany, který jsem já zhlídnul koncem července. Čepic, její muž, zakoupil tu výstavní vilu z první republiky v jedné vesnici nedaleko Horažďovic, aby za korony nemuseli pobývat v Praze, když došlo ke kolizi s Osvračínem, kde s mými třemi vnoučaty pobývali delší čas. O předvolání na kobereček se tu nebudu zmiňovat, ale i já bych taky nebyl zrovna nadšený, kdyby se u mě scházela půlka dětí ze Chmelné, i bez covidu.

Ve čtvrtek večer jsem se rozhodl, že se ráno sbalím a vyrazím do Rakouska. Skalák bude v neděli uklízet po fest'áku a čekat do pondělí na pivovar až si odveze prázdné sudy a jsme domluvený, že se sču-

chnem v Itálii v přímořském letovisku Lido degli Estenzi buď v úterý, nebo ve středu. Já si přes víkend užiju aspoň Alpy jiným směrem, než jsem je doposud projížděl. Navíc u Jany bude určitě zase řada lidí, jako když jsem u ní byl, takže na Rút nebudu čekat, abych si do Itálie neodvezl náhodou s sebou nechtěného koronavirového spolucestujícího.

Dobrá fór byl, že mi u Jany podával nějaký její známý ruku a já jsem si přitom vzpomněl na hru Cimrmanů, kterou jsem viděl před několika dny v TV. Smoljak tam hrál hňupa, co si potřásl s každým ruku a nechtěl ji jim vůbec pustit. Napadlo mi to naprosto instinktivně u té napřážené ruky toho maníka, tak jsem mu jí nestisknul a opřel se informačně o tu cimrmanovskou hru. Když jsem v podvečer odjížděl, tak jsem mu jí nakonec stisknul. Že bych byl fakt pose-rouotka?

Ono se řekne, že ráno sbalím, ale k Českému Krumlovu jsem vyjel až po třetí hodině odpoledne. Rozložit sedačky u spolujezdce do spací polohy, když přítelkyně nejede, což tak vydrží po celý italský trip, není nic světoborného. Nanosit na ně prošívané deky, abych ležel na měkkém, netrvá také dlouho. Sbalit ruksak s oděvními součástkami už trvá podstatně déle, i když frak jsem do něho neukládal.

Poskládat trvanlivé potraviny do kartonové krabice a naplnit kisu chladničky těmi netrvanlivými jako třeba oblíbenými Skalákovými sejry, dvěma kalendářovými štanglemi lovečáku (jedna štangle znamená 7 dní v týdnu) atd. trvá taky dost času. Navíc když Homolka chce mermomocí do Tuniska, takže Šárka bude vařit jen pár dní, než se rozdělíme, tak jsem vzal i vařič s dvoukilovou propanbutanovou bombou. Přednostně jsem také zkontroloval, jestli mám v autě foťák, abych se znovu pro něj nemusel z Rakouska vracet, jako se mi to povedlo loni při zahájení explorerní cesty na Krétu.

Že jsem nečekal na Rút s její rodinou ekipou, bylo jen dobře. Ona vozí s sebou jejich kočku a od Jany po návratu z Itálie jsem se v telefonu dozvěděl, že Rút od nich odjela až v deset večer, protože její micka vypuštěná z přepravního boxu vzala ihned kramle a v těch dvaceti pokojích, co ta haluzna má, se do večera úplně vypařila. To samé podniká i ve Chmelné, kde je zalezlá v pokojíkových krcalcích Rút, a na světlo, správně tmu, teprve vyleze. Asi je taky připosránek jako já!

V Krumlově jsem zamířil napřed do České spořitelny vyzvednout si z vkladní knížky prachy, co mi tam přistály za rok od distributorů

za moje prodané e-knihy. Závratné sumy to nejsou, ale ty 3.000 Kč jsou milé, aspoň si dokoupím ještě stovku eur. Prodává se i jedna tištěná kniha, kterou jsem vydal vlastním nákladem v roce 2006. Jmenuje se „Toulavý kopyta“ a je to cestopis, jak jsem jezdil se svými koňmi a plachtovým vozem po vlastech českých. Je to s podivem, ale celou dobu mimo začátku vydání, kdy se prodalo samozřejmě víc, tak se stále skoro každý měsíc za těch 14 let prodá aspoň jeden výtisk. V říjnu po návratu to dokonce byly čtyři kusy. Koně už teď nemám, jen tři holandské zakrslé kozy. Dobu, co jsem na cestách, v pohodě přečkávají na rozlehlém travnatém dvoře.

Od spořitelny jsem se vrátil na začátek Krumlova, kde je areál obchodní zóny s hypermarkety. Potřeboval jsem zakoupit kartony s pivními plechovkáči a pár sklenic zakonzervovaného masa. Zašel jsem napřed do Teska a pár konzervových sklenic jsem tam koupil. Plechovkáče tam měli ale drahé a i kurs eura ve směnárně, kterou mi doporučil pokladník spořitelny, nestál za moc: jedno euro stálo skoro 27 Kč.

Přemístil jsem se tedy do zdejšího Kauflandu a i tady s láci plechovkáčů jsem si také nepolepšil. Značky Leon Steiner za 7.90 byl jen jediný karton a ještě ne zcela plný, tak jsem musel k němu přidat karton s jedenácti stupňovým beerem za 9.90 firmy Bruncvík. To by

nakonec mělo na čtrnáct dnů stačit, když moje pojízdná lednice: Skalákův Meďour si chce užít v Tunisku 7 dnů karantény v ubytovacím zařízení, které budou muset Homolkové zacvakat plus náklady za test po uplynutí karanténní doby. Jak se říká: komu není pomoci...

Konečně jsem vypálil přes Kaplici na hraniční přechod v Dolním Dvořišti. Dotankoval jsem u místní pumpy benzín za 25.90 Kč a zjistil, že byla blbost měnit peníze v Tesku, když tady byl kurs: 26.30 Kč. Už při cestě sem jsem si uvědomil, že jsem přeci jen něco zapomněl a to velmi důležitou cestovní proprietu: noční nádobu tzv. chcačku, řečeno korektněji: čůračku. Za tu mi slouží plechovka od cukrářských doutníčků, kterou jsem zakoupil na Krétě jako náhradu za tu, co mi cestou na tom středomořském ostrově zkolabovala. Teď jsem byl bez ní a tak jsem v benzínce koupil aspoň pixlu paprikovaných čipsů. Rozměrově je vůči krétské chcačce menší, ale neva, vyšplíchnutí skrz dveře ještě ve svém věku zvládnou.

Rakouská hranice byla bez jakékoliv ochrany, jak se na Shengen patří, doufám, že to bude platit i při návratu. Valil jsem to na Freistadt, kde začíná dálnice na Linec, ale na tu jsem nenajel, protože pojedu silnicí ke koncentračnickému Mauthausenu, který se nachází u Dunaje přes nějž přejeďu do Enns a pak na Steyr. Tu trasu dobře znám, jezdíval jsem po ní, když jsme tam se Skalákem a dalšími Čechy renovovali jednomu Rakušanovi starou chalupu. Ten rok mi skončila lesní rachota, kterou jsem se živil jako OSVČ, už v září, tak mě Míra vzal do jeho stavební party. Práce skončily před vánoci a ty bezmála čtyři měsíce mi finančně bodly. Pendlérství tehdy ještě neexistovalo, makalo se na černo. Míro, díky!

Ze silnice č. 115 jsem pak uhnul přímo do Steyru, který jsem projel západním směrem. Padal už soumrak, tak jsem zabočil na úzkou asfaltku hledat flek na přespání. Projel jsem kolem několika polosamot a pak zamířil do lesního porostu na vrcholu kopce. Byl tam sice zákaz vjezdu, ale to „travelera“ mého typu nerozhází.

Přistál jsem na plácku u lesní cesty, že to bude dnešní nocležiště. Při vystoupení z auta mě ale zaujaly koruny borovic, které tančily ve větru tak, že se dalo očekávat, že by se mohla nějaká zlomit a přistát mi na střeše Jimnyho. To by tedy nebylo to pravé ořechové, tak jsem nasedl nazpátek za volant a odkýbloval se nazpátek k lesnímu okraji. Tam jsem nacouvnuł do rozšířeného ústí polní cesty, aby případný traktor mohl projet na půlnoční orbu.

Kus ode mě byl sice barák, ale nežinýroval jsem se a rozsvítil si

baterku na četbu. Snad zas konečně víc učtu z románu japonského spisovatele Haruki Murakami. Už jsem kdysi četl jeho „Norské dřevo“, ale tohle „1Q84“ je vyslovená magořina!

29. srpna

Noc proběhla v klidu až na to, že sprchlo. Po snídani jsem se vrátil na silnici č. 122 ze Steyru a pak z ní odbočil na č. 140, které je v mapě zeleně orámováno, což značí pěknou krajinnou cestu. Napřed je kopírován tok řeky Steyr, potom se silnice zdvihá výš do kopců až k prvním alpským dvoutisícovým vrcholům, které se bohužel utápějí v mračných cárech od nočního deště. Je to aspoň dramatická podívaná: skalní srázy opentlené bílými šňápkami.

Měl jsem namířeno k horské oblasti Totes Gebirge. Propletl jsem se kolem dálnice A 9 a potom zamířil k městečku Hinterstoder, za kterým po pěti kilometrech silnice končila pod dvěma velikány: vlevo Hochmölbling 2332 m a vpravo Spitzmauer 2446 m. Jejich vrcholy byly sice pokryty oblačnými párami, ale horská scenerie má i tak své kouzlo.

Do Alp jsem nejel, abych je jen projel, ale i pro menší výšlap. Ne přímo nahoru do nebes, už mi to tak nechodí s nejspíš začínající artrózou v kolenou a chycenými kyčlemi, avšak menší procházky stále zvládnu. Nebýt traktoru, který na rozcestí lesní cesty rovnal klády skládky, tak bych drze zamířil s autem ještě dál do údolí mezi skalní stěny. Když jsem tam zamířil pěšourem, tak jsem zjistil, že bych stejně daleko nedojel, cestu o kus dál zahrazovala uzamčená závora.

Horská údolní niva

Průzračnost křišťálově čistá...

Hořec tolitovitý

Oměj-šalamounek

Horská příroda je fantazie. Nezapomenutelný zážitek mám, když jsme se s bráchou za mladých let vydrápali jedno léto od zříceniny hradu Strečna, kde jsme spali pod širákem, přes řeku Váh na hřebeny

Malé Fatry. Tak nádherné louky s rozmanitou květenou jsem nikde jinde neviděl. Při stoupaní na vrchol Velkého Kriváně nás zastihla bouře, kdy blesky s okamžitým hromobitím sjížděli do země padesát metrů od nás do holého terénu a byli jsme promoklí až na kost.

Skalák si ze mě dělá prdelky, že se rozplývám nad každou pameliškou. První upolín, žlutou květinu stulenou podobně do sebe jako poupata pivoněk, jsem viděl v roce 1968 při pasení ovcí na salaši mého strejce, po slovensku: uja, v Levočském pohoří. Celý den jsem u ní prostál a chránil, aby ji jarky, mladé ovce, co jsem měl na starosti, nesežraly. Ke stepním rostlinám: hlaváčkovi jarnímu a koniklenci lučnímu, které rostou na jaře na svazích bývalých sopek v Českém Středohoří nedaleko Loun, jsem zajížděl na holandském dámském kole s přehazovačkou zpod Krušných hor od Lomu u Mostu.

V horském alpském údolí jsem v dopoledni ušel kolem průzračné bystřiny kolem 2 km. Po návratu jsem popojel autem na parkovací plac u zavřeného hotelu po skončené sezóně a ohřál si na malém horelezeckém vařiči knedlíky se srbským žebírkem, co mi zbylo od včerejšího oběda. Chálování se skalisky kolem dokola je paráda. Potom jsem si ohřál vodu, umyl ešus a mohl se vrátit nazpátek přes Hinter-stoder k odbočce, která po deseti kilometrech mě přivede k hlavnímu tahu na Liezen. Od něho pak chci pokračovat po silnici č. 146 až k odbočce, která protíná horský masív Niedere Tauern. Hory jsou přeci moje!

Bohužel začalo pršet, když jsem vyjížděl táhlým stoupaním horským údolím Grossölktaal, přínáležejícímu ke zdejšímu významnému přírodnímu parku. Vrcholy a skalní svahy po obou stranách silnice, vlevo Wölzer Tauern, vpravo Shladmiuger. Tauern, dosahující výšek 2500 m, byly utopeny v neprůhledných dešťových mračcích a z horské podívané, na kterou jsem se těšil, nebylo vidět téměř nic. Ve čtvrtěčních zprávách v Česku o počasí se sice předpovídala brázda nízkého tlaku, ale myslel jsem, že jí ujedou. Holt, není každý den posvícení.

Jízda po mokré silnici do kopce není náročná, ovšem když jsem vyjel na poodhalené planiny průsmyku s výškou 1790 m, tak to byla jiná. Začalo klesání s 14 % sklonem a s přemírou serpentín a zatáček se špatnou viditelností valících se šedivých mlh. Protože obutí Jimnyho na letních pneumatikách je pomalu na hraně použitelnosti, tak jsem měl jemně sevřené půlky, když jsem se spustil do temného jícnu neznáma. Už mám zkušenost z propuklého lijáku v Řecku, kde

na vrstvě akvaplaningu jsem dostal při jízdě z kopce smyk, který mě obrátil okolo osy do protisměru. Tady sice nelije, ale mokvající povrch vozovky od mženi a kapének oblačné mlhy má taky své.

Celou cestu dolů k městečku Murau jsem měl zařazený přední náhon a opatrně do zatáček podřazoval, abych nemusel brzdit. Každé sebemenší cuknutí může hodit hned zadek auta do smyku. Nakonec jsem to přes 20 km dlouhé klesání zvládl bez ztráty kytičky a zamířil po silnici č. 97 k obci Stadl, vzdálené 22 kiláků, a kde zas odbočím jižním směrem teď pro změnu do pohoří Gurktaler Alpen. Za ním se budu už blížit k Villachu, který se nachází v blízkosti hraničnímu přechodu do Itálie. To je ale záležitost až zítřka. Počasí si přeci jen vylepšilo renomé a některé výhledy se odkryly.

Na noc jsem zakotvil v lese nedaleko Feldkirchenu. Většina vjezdů na lesní cesty je zatarasená závorami, ale u jedné to majitel lesního porostu nepovažoval za nutné: vyjeté koleje od těžké lesní techniky

odradí každého. Jenže nepočítal, že se tu někdy objeví česká smějící se bestie se svým offroadem. Samozřejmě mi to v bahnitých loužích prokluzovalo i se zařazenou uzávěrkou diferenciálu, ale asi padesát metrů od silnice jsem se probojoval k mezeře mezi stromy, kde se dalo zasunout do vysokého borůvčí. Pár přímáčkých keříků mi to určitě odpustí!

V noci opět přšelo. Abych neslyšel ťukání dešťových jezinek do stropu, tak jsem si nasadil do uší umělohmotné ucpávky, s nimiž mám zkušenost od doby, co jsem makal jako soukromý dřevorubec pěknou řádku let až do penze. Než jsem zapnul baterku na čtení, tak jsem zakryl přední sklo plátěnou kamizolou, aby si ve vzdáleném baráku na druhém konci lesa nemysleli, že tu při svitu lucerničky tančí divoženky s rusalkami.

Vybledlý hacafrak „Lesář“ s kapucí byl oděvní výbavou pro lesní dělníky za bolševika. Od té doby ho také vlastním, protože na lesní rachotu jsem se dal už v roce 1966, kdy jsem se přestěhoval z Prahy do severních Čech. Napřed jsem se ve stráních nad Litvínovem oháněl jenom sekerou a s loupákem, vercajkem na odstranění kůry, na předkácené mýtině. Tehdy byla jen jedna motorovka na polesí, kterou se porazila celá paseka najednou, takže byla chuťovka se jako solitér ohánět se sekerou odvětvovačkou v té džunglové stromové skrumáži. Až později jsem se dostal ke řvoucí mrše Kontrastihl, která vážila bezmála 15 kg. To je už ale dávnověk, teď jezdím do lesa akorát se svou Husqvarnou na lup, abych si čórnutými soušemi nahradil, o co mě na prachách za práci okrádali posameťákový komunističtí kapitalisti.

30. srpna

Ráno jsem se vrátil s dalším menším prokluzováním v bahně na silnici č. 94. Projel jsem Feldkirchen a zanedlouho se ocitl ve Villachu. V Lidlu s rouškou na hubě, v Rakousku a v Itálii platí stejná opatření ve vnitřních prostorech jako v Česku, jsem koupil bochník chleba, protože v Itálii mají většinou tu jejich bílou sortu. Přidal jsem i jeden vychlazený plechovkáč k obědu. Stavil jsem se také u pumpy a doplnil skoro prázdnou nádrž, protože v Itálii je benzín o hodně dražší. Za litr naturelu jsem tu platil 1,076 euro, zatímco taliánský vydřiduši si účtují přes 1,50 euro.

Jednoho řidiče na pumpě jsem se ptal, jak se dostanu k hraničnímu

přechodu bez nutnosti jet do Itálie po dálnici, protože nemám rakouskou dálniční známku. Jeho vysvětlení nebylo ale nic platné, protože jsem se stejně na ní ocitnul. Nezbylo tedy než frčet kolem 20 km k hranici s rizikem, že mě buď vymáknou ještě rakouští poldové, anebo až se vrátím do Česka, tak mě bude čekat v poštovní schránce libesbrief s pokutou. Dopis z Rakouska fakt na mě čekal, ale ne za neoprávněnou jízdu po dálnici. O co jde, zmíním až na závěr cestopisu.

Hraničním přechodem jsem projel bez problému. V Itálii se nevedou dálniční známky, platí se tam poplatky za ujetou vzdálenost. Protože se mi nechtělo platit za použití dálnice, tak jsem hned odbočil do příhraničního Tarviso, odtud vede souběžná silnice č. 13 s dálnicí A 23 až do Udine. Už jsem po ní několikrát jel a docela to po ní odsejpá i zadarmo. Zdejší region s Julijskými Alpami se nazývá Friuli-Venezia Giulia.

Julijské Alpy, které jsou součástí Dolomit, jsou protažené až do blízkého Slovinska. Také i tady jsou vrcholy zakleté v oblačných párách od deště. Brzy se ale s nezakrytými částmi skalních stěn a suťovišti rozloučím, protože do Udine je to přes 200 km a chci sjet až k moři ke Grado, kde jsme se před třemi roky stavili s přítelkyní při zpáteční cestě z Korsiky a Sardinie. Občas prosvitne v mračné vrstvě slunce, tak bych se mohl smočit v Terstské zátocy, kterou začíná východní jadranské pobřeží.

U projíždění kolem Udine se modrala už obloha. Spustil jsem se přímo na jih po silnici č. 352 a projel pevnostní město Palmanova. Pokračoval jsem ke Aquiléia, kde je menší areál antiky z doby Říma. Ten jsme s přítelkyní též navštívili, a protože se nachází přímo u silnice, tak jsem ho skouknul jen teď za jízdy. Je tam pár sloupů s korintskými hlavicemi.

Za Aquiléia nastal zádrhel, protože silnice byla přepažena barevnou páskou a muselo se odbočit z hlavní trasy. Objíždění trvalo dlouho, a když vypadalo, že bude nekonečné, tak jsem si řekl, že na „důchodcovskou“ pláž v Grado kašlu a zajedu k moři někde směrem cesty na Benátky, kolem kterých musím jet. Otočil jsem se, v Aquileia naposled v duchu zamával antice a frčel nazpátek k rozcestí před Palmanova, kde začíná silnice č. 14 vedoucí až k Benátkám.

Z jejich směru jsem si povšimnul blížícího se černého mračna, avizujícího, že se chystá brzy spustit potopa. Když jsem se k němu přibližoval, ozvaly se také už hladové útroby. Nikde se nedalo pořádně

zastavit, až jsem udělal záraz u menší pumpy firmy Eso, která byla teď v neděli zavřená, obsluhu čerpání paliv zajišťovaly jen platební turnikety. Když jsem zaparkoval v jedné mezeře u stojanů a ze zadku auta vyndal z chladničky klobásu s pálivým chilli z Česka a i zakoupený plechovkáč, který jakžtakž držel ještě přijatelnou teplotu, tak už stříklo. Jen jsem se posadil za volant se studeným obědem, z temné oblohy se spustilo boží dopuštění.

Kvůli přívalu vody hnané vichrem jsem couvnuł s Jimným víc pod střechem. Rozbalil jsem klobásu a s čerstvou patkou chleba z Lidlu jsem nevzrušeně baštil za zvuků tamtamového bušení lijavce do betonového prostranství benzínky před sebou. Prozatím při našich cestovatelských spanilých jízdách jsme měli vždy kliku na počasí, někdy za celý měsíc nespadała ani kapka. Letos ale, jak je vidět, tak se snad deště nezbavím. Že by nebesa chtěla spláchnout tu koronavirovou bestii?

Lijáková Sodom a Gomora netrvala naštěstí dlouho. Temnota přešla, obloha znovu zmodrala a v loužích se odrážel opět svit slunce. Spolknul jsem poslední pálivé sousto, zalil ho zbylým douškem pivního moku a pak nastartoval. Kam to tedy k moři prsknu, že bych zajel do Bibione?

Ten název mi byl povědomý, ale netušil jsem jaký letoviskový horor tam na mě čeká. Byla to opravdová hrůza: pláže s nedohlednými slunečníky byly sice téměř prázdné, ale za nimi byly nakupené několikapatrové krabice hotelů též vedoucí donekonečna. Když jsem projížděl hlavní třídou se spoustou obchodů se všelijakými blbostmi, které se nacházejí všude u vyskytujících se turistických mravenišť, tak jsem se chtěl okamžitě otočit a urychleně odtud vypadnout. Nakonec jsem se rozhodl, že když už jsem, trouba, sem těch 20 kiláků zajel, tak se aspoň smočím.

Symbol rekrouškého kýče

Pláže, jak jsem už zmínil, netrpěly žádnou přecpaností, právě naopak. Lehátka pod slunečníky nebyla skoro obsazená vůbec a i lidí

ve vodě bylo pramálo. Koronavirus omezil kšefty cestovních kanceláří vydatně.

Byl jsem teď v Itálii vlastně poprvé mezi větším počtem lidí, i když velice prořídlym, tak jsem viděl, jak to tu při stále trvajícím nouzovém stavu po jarní kalamitě vypadá. Někteří jedinci měli nasazené roušky i venku, ale většina ne. Já patřil k té většině, kterou po dalších dnech v Itálii odhaduju tak na dvě třetiny z celkového počtu.

Kuriózní třeba je, že jde čtyřčlenná rodina a mascherinu má nasazenou pouze matka. Tzv. nosálů, kteří mají vystrčený frňák nad okrajem roušky, je tu také dost. Ve vnitřních prostorách jako jsou obchody, kostely, muzea, tak tam se restrikce s nošením roušek a respirátorů dodržuje. Žádného „svobodomyšlného“ blba, který by nerespektoval nasazení ochrany sebe a ostatních, jsem tam nepotkal. Já jsem např. vybaven od své dcery lékařky kolem dvanácti standardních chirurgických roušek, ale s těmi mám hlavně pokoutní záměry rázu „uměleckého“. Proto i ten „kratochvilný“ titul cestopisu.

Po koupeli jsem se rozmýšlel, kam se z toho „Blbionu“ vrtnu. Když jsem k městskému centru přijížděl, všiml jsem si směrovky s nápisem Lido s jejím dalším pojmenováním, které si už nepamatuju. Slovo: lido ale označuje mořský břeh, což mě zaujalo, tak jsem tím směrem zamířil. A dobře jsem udělal!

Na konci silnice, která se přiblížila až k pobřeží, nebylo sice úplně liduprázdno, ale nestály tam žádné hotelové haluzny. U vchodu na pláž se nacházely jen nízké budovy skoro prázdných restaurací. Především tam však bylo velké nezpevněné parkoviště, na kterém parkovalo jen pár aut, a navíc pokladní budka u zdvižené závory byla prázdná. Zaparkoval jsem u oplocení, za kterým byl borovicový lesík, což vypovídalo, že i z důvodů toaletních zde bude dobré nocležiště. Šel jsem ještě zkontrolovat, jak to vypadá s přístupem k moři.

Hned u parkoviště byl vchod na pláž s pokladním okénkem placeného vstupu. Asi o sto metrů dál se ale dalo k moři jít volně, což jsem hned využil a nahodil koupel. Byly tu též slunečníky, nicméně s holoprázdnem lehátek pod sebou.

Po návratu k autu jsem zkonsumoval teplou večeři: zbytek knedlíků s vajíčky. Pak jsem ještě vyrazil na podvečerní výšlap podél pláží, kde nebyla už ani noha. Sem tam mě míjeli vyjížděkový bicyklisti a i dvojsedadlová turistická křesla, která se ovládají též šlapáním.

Už za tmy jsem se uložil na kutě s rozsvícenou baterkou. Ten Japo-

nec Murakami už mě štve: příběh ženského zabijáka, který likviduje chlapy, co dělají z žen onuce, a literáta, jenž upraví text jedné mladé holky tak, že se z něho stane bestseller, se hrozně táhne i s těmi fantastními dvěma měsíci na obloze. Snad už i tady v Itálii tzv. „Little People“, další Murakamiho literární rekvizita, přestanou konečně s deštěm rádit!

31. srpna

Prdlajs přestali. Ráno jsem se probudil do opětovného pošmourného počasí, které mě doprovázelo celou cestu oblastí Veneto kolem sídelního města Benátky až do letoviska Lido degli Estenzi, nacházejícího se už v regionu Emília-Romagna. Tady je sraz s Homolky z Meziříčka.

Dorazil jsem sem kolem půl čtvrté odpoledne a než jsem se stačil rozkoukat, kde je to místo, co jsme tady před devíti lety bivakovali ještě i s Čuňasem, tak se spustil pořádný ced'ák. Průtrž mračen vytvořila na parkovišti, kam jsem se prozatímně uklidil, bezmála Bajkalské jezero. Lilo bez přestávky až do 22 hod. večerní.

Přední kola Jimnyho sice stála na travnaté vyvýštině, ale zadní se škrounila v napršené vodě. Abych se dostal pro český camembert k večeři a nemusel na sebe navlíkat potápěčský skafandr, tak jsem musel přelézt od volantu k chladničce, umístěné v přepravním prostoru vzadu. Stejně jsem se přesunul pak i na pelech. Zaplaťpánbůh, že mám tu plechovkovou chcandíru!

Probudil jsem se kolem půl jedny, už nepršelo. Dokonce jsem zahlídl v oblačné průrvě hvězdu. Že by ti blbí „Little People“, Murakamiho trpajzlíci, už dostali rozum? To jsem zvědavěj, kdy přijedou Skaláci, jestli takhle cedilo i v Rakousku, tak do Lido degli Estenzi dorazí až ve středu!

1. září

Nechce se mi věřit, ale ráno je modro a slunečno! Odcouvnul jsem z Bajkalu a přesunul se na jiné parkoviště na suchu. Už si nevybavuju, v kterém místě jsme se v Lido degli Estenzi tehdy přesně nacházeli. Řada parkovišť je po celé délce pláží, jenže jestli to bylo na jednom konci, nebo na druhém, to je teď pro mě ve hvězdách.

Nejenže už uplynulo 9 let, ale v tehdejším září zde bylo všude na-

rváno samými karavanami a obytnými přívěsy, zatímco nyní mimo několika aut je tu prázdno. Vchody k plážím se spoustou slunečníků a lehátek jsou nejspíš placené, i když se tam prakticky nenachází ani noha. Jedno místo, kde je volný přístup k moři, jsem objevil, ale k drobnému vlnění je to poměrně dálka. Vůbec si nevybavuju, že bysme se k moři tenkrát plahočili písečným koridorem dlouhým skoro půl kilometru.

Tehdy na nás tady čekala mánička s černě obarvenými vlasy s přezdívkou Klokan. Teprve tady jsem se s ním seznámil a stali se z nás kámoši. Mám na něj telefon, tak jsem mu do Česka zavola: „Čau, Klokane! Čoveče, nevíš, kde jsme tehdy v Lido degli Estenzi parkovali?“

„Jirko, já sem tam už dlouho nebyl,“ řekl a dodal: „Zkusím se rozpomenout a dám ti vědět.“ Ještě se ptal: „Kolik je tam obytných autůků?“ Zvědavý dotaz, jak to tady za koronaviru vypadá.

„Viděl jsem tu jeden karavan, jinak je tu vymeteno!“ oznámil jsem. „Což je paráda!“ konstatoval jsem spokojeně.

Nedaleko od Lido degli Estenzi se nachází menší městská aglomerace, která připomíná v mini provedení Venézii, tedy Benátky. Comacchio leží také u velké laguny a v historické části je též protkáno vodními kanály. Před těmi 9 roky jsme se tam byli v čele s Klokánem podívat, který o zdejších „Malých Benátkách“ věděl. Já se rozhodl si tam teď dopoledne zajet.

Tehdy jsme se tam dopravili jen se Skalákovým Medourem. Jeli jsme kolem jednoho lagunového kanálu, na jehož obou březích měli rybáři vytažené velké sítě nad vodou. Když jsem podjel hlavní tah, silnici 309, po kterém jsem sem přijel a který pokračuje do Ravenny, zamířil jsem po úzké asfaltce podél ramene kanálu, že mě do Comacchio zavede.

Oba břehy byly lemovány opět vyzdviženými rybářskými sítěmi. Předemnou jelo jedno auto, které zvedalo oblaka prachu po polní cestě, v níž se asfalt změnil. Ovšem byla to mýlka, protože cesta na jednu skončila u hladiny laguny. Nezbylo mi než se vrátit znovu k silnici 309. Přitom jsem si vzpomněl, že jsme vlastně takhle tenkrát dopadli stejně.

Objížďet celou lagunu Valli di Comacchio je dost daleko. Nejkratší cesta k „Benátkám“ je jet kousek nazpátek po č. 309 a za letoviskem Porto Garibaldi je křižovatka na pět kilometrů vzdálené Comacchio.

V něm jsem zaparkoval nedaleko schodiště, které vede do historické části s kanály.

Jak jsem už řekl, tak většina lidí v Itálii prozatím roušky venku v ten čas nenosila, dnes už je to jiná. Když jsem se vrátil do Čech, tak už v Lombardii a v dalších regionech jako např. v Kampánii a Kalábrii přišly venkovní mascheriny opět plošně ke slovu jako později i u nás. Abych cestopis zpestřil, tak jsem zapojil sem tam i reportérský foťák jako např. u bankomatu v Comáčchiu.

Sáhnul jsem i k první „umělecké“ instalaci jako nasazení roušky na násadu podběráku reklamní prezentaci rybáře před restaurací. Na hlavu pod klobouk to nešlo, neměla uši. Majitel prázdného lokálu na mě nevyběhnul, dost těžko bych mu vysvětloval, i kdyby mluvil anglicky, že to dělám proto, aby i v koronavirovém světě nevymizela radost, jakrazil Magor za bolševika.

